Exodos

Ἰάσων γυναῖκες, αἳ τῆσδ’ ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ’ ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν’ εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ’ ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ’ ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ’ ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ’ οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ’ ὡς τέκνων ἔχω·
κείνην μὲν οὓς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοί τι δράσωσ’ οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χορός ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ’ οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ’ ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ἰάσων τί δ’ ἔστιν; οὔ που κἄμ’ ἀποκτεῖναι θέλει;
Χορός παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
Ἰάσων οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ’ ἀπώλεσας, γύναι.
Χορός ὡς οὐκέτ’ ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
Ἰάσων ποῦ γάρ νιν ἔκτειν’; ἐντὸς ἢ ’ξωθεν δόμων;
Χορός πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψῃ φόνον.
Ἰάσων χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι,
ἐκλύεθ’ ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τείσωμαι δίκην.
Μήδεια τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ’. εἰ δ’ ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ’ εἴ τι βούλῃ, χειρὶ δ’ οὐ ψαύσεις ποτέ·
τοιόνδ’ ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ἰάσων ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ’ ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα κἄμ’ ἄπαιδ’ ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ’ ἥλιόν τε προσβλέπεις

καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον;
ὄλοι’. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ’ οὐ φρονῶν,
ὅτ’ ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ’ ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην’ ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν ἥ σ’ ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ’ ἀλάστορ’ εἰς ἔμ’ ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον
τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ’ ἀνδρὶ τῷδε καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ’ ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ’ ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ’, ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σέ, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ’ ἐμοί,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ’ οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσιν
δάκοιμι· τοιόνδ’ ἐμπέφυκέ σοι θράσος·
ἔρρ’, αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον’ αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας ἀλλ’ ἀπώλεσα.

Μήδεια μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ’ ἐναντίον
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ’ ἐξ ἐμοῦ πέπονθας οἷά τ’ εἰργάσω·
σὺ δ’ οὐκ ἔμελλες τἄμ’ ἀτιμάσας λέχη
τερπνὸν διάξειν βίοτον ἐγγελῶν ἐμοὶ
οὐδ’ ἡ τύραννος, οὐδ’ ὅ σοι προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ’ ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλῃ, κάλει
καὶ Σκύλλαν ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν·
τῆς σῆς γὰρ ὡς χρῆν καρδίας ἀνθηψάμην.

Ἰάσων καὐτή γε λυπῇ καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

Μήδεια σάφ’ ἴσθι· λύει δ’ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ ’γγελᾷς.

Ἰάσων ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.

Μήδεια ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
Ἰάσων οὔτοι νιν ἡμὴ δεξιά γ’ ἀπώλεσεν.
Μήδεια ἀλλ’ ὕβρις οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
Ἰάσων λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
Μήδεια σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ’ εἶναι δοκεῖς;
Ἰάσων ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ’ ἐστὶν κακά.
Μήδεια οἵδ’ οὐκέτ’ εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
Ἰάσων οἵδ’ εἰσίν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
Μήδεια ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί.
Ἰάσων ἴσασι δῆτα σήν γ’ ἀπόπτυστον φρένα.
Μήδεια στύγει· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
Ἰάσων καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ’ ἀπαλλαγαί.
Μήδεια πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
Ἰάσων θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
Μήδεια οὐ δῆτ’, ἐπεί σφας τῇδ’ ἐγὼ θάψω χερί,
φέρουσ’ ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ’, ὥσπερ εἰκός, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών.
Ἰάσων ἀλλά σ’ Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων
φονία τε Δίκη.
Μήδεια τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;
Ἰάσων φεῦ φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μήδεια στεῖχε πρὸς οἴκους καὶ θάπτ’ ἄλοχον.
Ἰάσων στείχω, δισσῶν γ’ ἄμορος τέκνων.
Μήδεια οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
Ἰάσων ὦ τέκνα φίλτατα.
Μήδεια μητρί γε, σοὶ δ’ οὔ.
Ἰάσων κἄπειτ’ ἔκανες;

Μήδεια σέ γε πημαίνουσ’.
Ἰάσων ὤμοι, φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
Μήδεια νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
τότ’ ἀπωσάμενος.
Ἰάσων δός μοι πρὸς θεῶν
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μήδεια οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
Ἰάσων Ζεῦ, τάδ’ ἀκούεις ὡς ἀπελαυνόμεθ’
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ’ ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθεάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας ὥς μοι
τέκνα κτείνασ’ ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μήποτ’ ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
[Χορός πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ’ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ’ οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ’ ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ’ ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.]

Euripides Medea 1293-1419